

et KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický týdeník

29/2011

5. října 2011

ročník 96

cena: 13 Kč

**Příští číslo vyjde
12. října 2011**

Z obsahu

- * Světlo na svícnu
- * Genová manipulace
- * Nepřímé dědictví Komenského
- * Věda čtivě podaná

Poselství k 15. neděli po sv. Trojici

VĚČNÁ ODMĚNA

LUKÁŠ 18,28-30

Je přirozené, že se snažíme, abychom se měli co nejlépe. Přejeme si, aby se nám dařilo dobře, aby-

chom měli krásné bydlení, dobrou práci, skvělé kamarády atd. Nezapomínáme ale na to, k čemu nás vybízí Ježíš? Udělat vše pro Boží království, abychom získali život věčný. Není to snad dostatečná odměna?

Tomuto oddílu předchází příběh o bohatém muži, který chtěl mít podíl na věčném životě. Ježíš mu říká: Žij podle přikázání, vzdej se všeho majetku, následuj mě. Poslední dva požadavky mladík nedokázal splnit. Na to navazuje Petr. Připomíná Ježíšovi, že oni to udělali. Opustili vše, vzdali se všeho. Zanechali své rodiny, své rybářské sítě a stali se rybáři lidí. Ježíš to ví a povzbuzuje je, že už teď dostávají mnohokrát víc a v budoucnu dostanou život věčný.

I my jsme se vydali na cestu za

Ježíšem. Opustili jsme kvůli němu opravdu vše? Jak nás život s Ježíšem obohacuje? Co s Ježíšem získáme? Jaká bude naše odměna? Co to znamená, že v tomto čase dostáváme mnohokrát víc? Jak se to projevuje? Nejsme díky Ježíši bohatší na okruh lidí, s kterými se setkáváme? Tolik bratří a sester, se kterými smíme společně zažívat dobré i zlé, smíme se navzájem podporovat, povzbuzovat, usilovat o dobré věci. Společenství sboru, věřících lidí – s Ježíšem dostáváme zázemí, novou rodinu. Zaslíbil nám život věčný, ten jediný pravý život. Život s Ježíšem. Život, který vítězí nad smrtí. To je naše odměna.

Debora Hurtová,
farářka ČCE Česká Třebová

I letos proběhla 18. září akce "Do kostela na kole"

O té jinakosti

Teprve začátkem 21. století jsme pořádně vzali na vědomí, že homosexualita existuje. Postupně jsme se s podivním dovídali, že ten nebo onen z veřejně známých lidí je homosexuál a my že jsme heterosexuální. To byl dobrý pokrok proti době dřívější, kdy se homosexuálové se svou orientací skrývali, aby nemuseli pro ni trpět přinejmenším nedůvěrou, ale když s ní museli vyjít na trh, nevyhnuli se nenávisti i škodě ve své kariéře. Škodu na osobnosti, kterou způsobilo skrývání a strach z prozrazení, by mohl nejlépe odhadnout psycholog. Pro zdravý vývoj společnosti představovala skrývaná homosexualita brzdu a nepřekročený práh s nejasným tušením, co za ním je.

Proto zdravíme 21. století, kdy se udál exodus – výstup homosexuality z ilegality do normality, která do

svého života vstřebala nejednu jinakost, i tu homosexuální. Že to nějakou dobu trvalo a muselo se bojovat se silnými předsudky, je pochopitelné, neboť svými kořeny sahají do začátku života na zemi, a ještě se hlásí k životu. Zákon, který vysvobodil homosexualitu z ilegality, aby se mohla očistit od nezdravých sexuálních praktik a mohla zdravě žít, stal se vzdělavatelným textem pro všechny, kdo trpí strachem nebo nevolí vůči sexuální jinakosti.

A jak se k tomu staví církev? Rozhlédněte se kolem sebe a vizte, jaké místo a jakou úlohu připravila nebo teprve připravuje pro homosexuály v rámci své práce. Pro 4procentní přítomnost homosexuálů v obyvatelstvu a pro menšinovost evangelické církve sotva lze očekávat, že by se otázka přístupu sborů k homosexuálům dostala na program jinde

než ve velkoměstských sborech, kde je jich víc než dva nebo tři. Vedle toho málokterý homosexuál jako jedinec bude se při vstupu do sboru legitimovat svou sexuální orientací. Stačí, že chce být evangelík, žák nebo přítel Ježíše Krista, a sboru to bude stačit a mně také.

Jiná otázka je, zda sbor byl ochoten přijmout za svého faráře homosexuála, a ještě další je otázka, zda sbor bude ochoten požehnat při bohoslužbách homosexuální dvojici. S těmito dvěma otázkami vchází do hry náklonnost sboru a teologický názor farářů a starších. Ze zkušeností zahraničních církví se dovídám, že ve sborech by byla spíše ochota vidět v homosexuálním kazateli především člověka, muže nebo ženu, jejich zápas o věrnost Bohu, jejich lásku k bližním a jejich vztah ke světu. Kdyby však došlo k situaci, že sbor může volit mezi homosexuálem a heterosexuálem, sbor by se zpravidla přidržel doporučení církve a zvolil heterosexuála. Dosud je tomu tak, že homosexuál-ka nemá šanci stát se kazatelem sboru. Dokonce myslím, že přiznaná homosexualita by byla překážkou, aby jej nebo ji církev zapsala do seznamu svých studentů, s nimiž počítá pro službu v církvi. Příklad, jak je sbor evangelických věřících ochoten s homosexuály žít, najdete v Praze – Kobylisích: poskytl jim možnost, aby v prostorách svého kostela měli svá shromáždění, otevřená hlavně těm, jež jejich homosexuální orientace tíží jako hřích nebo jako těžce snášená jinakost.

Teologové se otazují Písem svatých a začínají u biblického zjevení, že každý člověk je milován Bohem tak,

Dokončení na str. 2

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Nejen podzimní ekumenický piknik

Je dobré, že církevní ústředí vyzývají jednu neděli v roce k ekumenické bohoslužbě, avšak ono odpoledne se těžko co spontánního stane – všichni byli ve svých kostelích, odpoledne je nad daný rámec, s příděchem oficiality. Laskavé, slunné sobotní odpoledne 10. září vytvořilo šťastný rámec „ekumenického pikniku“, což bylo setkání při evangelickém kostele sv. Petra na Vyšším Hrádku, otevřené pro všechny zájemce, nejen účastníky čtyř pořádajících farností místních církví v Brandýse nad Labem-Staré Boleslavi. Vše se událo v kostele a poté za kostelem i kolem fary. Podařilo se, že vstupní, neformální zahájení v kostele trvalo necelou půlhodinu, a díky tomu mělo i švih – spirituály, známé písně pro všechny, modlitba a několik podnětů přítomných farářů a farářky (ČČSH, ČCE, 2x ŘKC). Hned poté byli všichni pozváni za kostel, kde bylo připraveno příjemné a hojné pohoštění. Pak následovalo překvapivé pozvání na zhlédnutí vystoupení skupiny historického šermu. Šlo přitom bezmála o život přítomných farářů, vždyť byl znázorněn konec bojů ve třicetileté válce, s výzvou ke smíření, k němuž nakonec mezi řádícími bojovníky (pistole, šavle, meče) došlo. A nejen mezi nimi – zřetelné to bylo při všech účastnících „ekumpikniku“, kteří společně prožili pohodový podvečer.

Všechny kostely pak zůstaly otevřené pro turisty a veřejnost hned druhý den, v neděli 11. září. A to v rámci Dnů evropského dědictví

(European Heritage Days). Každoročně se tak otevírají nejširší veřejnosti brány nejzajímavějších památek. Stalo se tak i letos v případě brandýských i staroboleslavských kostelů. Zmíněný „piknik“ a také Den evropského dědictví by se měly opakovat: do roka a do dne.

-kar

Naděje v říjnu

Jak sladké je shledání s říjnem.

*Plaménky přeskakují ohrádku u krbu,
naznak v křesle, myslím na veliké zámky,
na štěstí Londýna, na odlesk světél v tmách.*

*Stiskněme si ruce, když jsme se tak shledali,
stiskněme si ruce, má lásko!*

Myslel jsem si, že se to už nikdy nestane...

*Zatím se to ještě nestalo, ale jsem šťasten,
naznak v křesle,*

*plaménky přeskakují ohrádku u krbu,
přivírej oči se mnou, má nezlomná víro!*

IVAN BLATNÝ

Z církví doma i ve světě

ZE ZÁKULISÍ KIRCHENTAGU

Za jedním z objektů sboru, který mi byl svěřen, stojí několik úlů. Obývají je tvorečkové, kteří mě několikrát do roka obdarují tím, čemu říkám reformační med. Oslovuje mě na nich, že nehlasují, neorganizují panelové diskuse a neseписují koncepce. A přesto každý z nich ví, kde je jeho místo, každý svým úsilím přispívá pro dobro celku a jejich úsilí je nadto přínosem pro okolí.

Tak nějak rozumím skupině, která připravuje výjezdy a pobyt křesťanů z České republiky na sešlosti, která si říká Sjezd německých evangelíků (Kirchentag). Patří do ní Petr Brodský, v zákulisí Kirchentagu zvaný Schinker von Prag (pražský „šunkař“), především v českých evangelických kruzích pak známý jako „potulný kazatel“. Právě on je hybnou silou kulinární části českoněmeckého večera, který připravujeme (patří k němu i bohoslužby). - Připomenout je třeba Věru Fritzovou ze zahraničního oddělení Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Ta dovede nejenom získat studenty k účasti na sjezdu, ale její nápady, co se týká uspořádání některých záležitostí s touto výpravou spojených a jejím pobytem, radno nepřeslechnout. – Tu část, které se říká Středoevropské setkání, měl v Drážďanech na starosti Oliver Engelhart z Ekumenického oddělení Ústřední církevní kanceláře Českobratrské církve evangelické. - V Donské ulici – sídle Ekumenické rady církví - jsou shromažďovány přihlášky účastníků. Není to vůbec jednoduché, neboť zájemci se nejenom hlásí, ale pak si to rozmyslí a odhlásí se. Anebo chtějí pro sebe něco zvláštního. A nedodržel termín – to je přece maličkost. Tvrdím, že co se týče nepořádnosti, patříme nepochybně k evropské „špičce“. - Na sjezdu míváme i „stánek“, což je příležitost k tomu, ukázat život církvi u nás a je to také místo k nejruznějším rozhovorům a setkání. Věci se mají žet tak, že chystané materiály jsou dodávány na poslední chvíli (když jsem dodával naší milé výtvarnici Evě Žahourkové to, co jsem slíbil šest týdnů před začátkem sjezdu, a omlouval se, že tak pozdě, dozvěděl jsem se, že jsem první...).

Na zdaru naší výpravy se nepodílejí jenom ti „z našich řad“. - S velkým pochopením se setkávám u pracovníků Kirchentagu (z nichž zmiňuji jeho generální tajemnici Dr. Elen Ueberschaar a její sekretářku Francizsku Waas). Františka pochází z Kerhartic u Ústí nad Orlicí, rodem je z tzv. Sudetských, dodnes zpívají o Vánocích český Čas radosti, veselosti. A tak jsem obdaroval každého z těchto „andělů strážných“ již zmíněným „reformačním medem“.

Protože žijeme v reálném světě a časovém prostoru, je třeba i finančních prostředků. Opakovaně dostáváme příspěvek od českoněmeckého fondu; jen tak je možné připravit „stánek“ a uspořádat „kulinární část“ českoněmeckého večera. Je to možné také proto, že za nás ztratí přejné slovo tábořský senátor Pavel Eybert.

Ony pilné tvorečky jsem upozornil, že další Kirchentag bude počátkem května 2013 v Hamburku. Pravda - na čerstvý med je to trochu brzo, ale jistě to nějak zvládneme.

Ondřej Soběslavský,
člen mezinárodního výboru Kirchentagu

PŘÍPRAVY DNŮ DŮVĚRY V OLOMOUCI VRCHOLÍ

Věřící z různých církví přijedou v polovině října do Olomouce na nejen modlitební setkání s názvem Dny důvěry. Akce v podobném duchu mají kořeny v Taizé, což je vesnička na jihu Francie, ve které žije ekumenická komunita bratří. Po celý rok tam putují mladí lidé, kteří chtějí objevit nebo znovuobjevit smysl života.

Organizátoři očekávají účast několika stovek mladých. „Přípravy jsou teď v plném proudu. Dolaďujeme drobnosti v organizaci programu i modliteb. Brzy začneme řešit výzdobu katedrály. Stále sháníme lidi, kteří by poskytli účastníkům během setkání dva noclehy a dvě prosté snídaně,“ sděluje koordinátor akce Josef Lavička. Na přípravě setkání se podílí zástupci všech olomouckých církví (Českobratrská církev evangelická, Církev bratrská, Bratrská jednota baptistů, Římskokatolická církev a Pravoslavná církev) a dále spolupracuje VKH Olomouc, Arcibiskupský kněžský seminář i město Olomouc.

Program bude probíhat od 14. do 16. října. Začne v pátek večer společnou modlitbou. Pro sobotu jsou připraveny společné modlitby ráno, v poledne a večer a mezi nimi biblické úvody, diskusní skupinky, workshopy a semináře. V nabídce workshopů na sobotní odpoledne jsou například Biblické tance, prohlídka kněžského semináře, Arcidiecézního muzea nebo konzervatoře, malování ikon či výroba knižních záložek s biblickými motivy a verši a jejich následné rozdávání lidem ve městě. V neděli proběhnou bohoslužby v šesti kostelích a modlitebnách. Po celou dobu setkání bude přítomen polský bratr Wojtek z komunity Taizé, který má aktivity Taizé v České republice na starosti.

Akci se budou věnovat některá média. „Snažíme se propagovat setkání na všech frontách. Mediálními partnery jsou Radio Proglas, TV Noe, Tiskové centrum České biskupské konference, Katolický týdeník a komunitní web signály.cz. Reportáž z akce přinese Česká televize, o setkání se dozví i posluchači Českého rozhlasu Olomouc,“ uvádí Josef Lavička.

Komunita bratří z Taizé organizuje takzvanou Pouť důvěry na zemi. Vždy na přelomu roku to bývá již tradiční Evropské setkání několika tisíců mladých v některém vybraném evropském městě (Poznaň 2009, Rotterdam 2010), avšak stále častěji se konají také menší oblastní etapy na různých světadílech. Mezi ně patří právě Dny důvěry. V České republice proběhnou již potřetí. Před dvěma lety se konaly v Brně a před čtyřmi lety ve Zlíně.

Více informací najdete na: www.dnyduvery.cz

Díkůvzdání

“Když Ježíš přišel do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu a řekli: „Jakou mocí to činíš? A kdo ti tu moc dal?“ Ježíš jim odpověděl: „Já vám také položím otázku; jestliže ji zodpovíte, i já vám povím, jakou mocí to činím. Odkud měl Jan pověření křtít? Z nebe, či od lidí?“ Oni se mezi sebou dohadovali: „Řekneme-li »z nebe«, namítně nám: »Proč jste mu tedy neuvěřili?« Řekneme-li však »z lidí«, máme obavy ze zástupu; vždyť všichni mají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ Tu jim řekl i on: „Ani já vám nepovím, jakou mocí to činím.“

Matouš 21,23–32

Po přečtení výše uvedených řádků jsem se zamýšlel na otázkou stvoření. Jsou lidé, kteří vidí Pánovu moc všude kolem nás, a jsou lidé slepí, kteří svoji existenci odvozují od náhodných bezmyšlenkovitých a bezcílných mechanických přírodních procesů.

Stejně jako položil Ježíš farizeům otázku, můžeme se i my zeptat například zahradníka: “Ó zahradníku, jakou mocí to činíš, že máš tak krásné plody na stromech svých?” Jistě kdekdo může namítnout, že nejde o nadpřirozený Boží zásah, ale o pěstitelovu osobní lidskou zkušenost. Jenomže, kdo žil na vesnici, dobře ví, že největší brambory má většinou ten nejhlupejší sedlák a že

vším lidským umem mnohdy nelze dosáhnout kýženého výsledku. Pravda je, že zemědělství stejně jako počasí, živiny v půdě, úroveň slunečního svitu, vítr, kroupy, útoky parazitů, plísni a plevelů nejsou v lidské moci. A mnozí to vědí, je buď sucho nebo mokro, chladno nebo horko, hodně vos anebo málo včel. Člověk si nevybere.

A jakou mocí se to tedy děje, že vše kolem nás nese své ovoce? Křesťané znají pořekadlo: „Bez Božího požehnání marné všechno počínání.“ Bez Boha by nebyl tento svět stvořen a uveden v chod. Ať si ateisté říkají co chtějí, svět má ve své moci Bůh, a ne člověk. Větru a dešti přece ještě nikdo neporučil.

Jeden můj známý tvrdí: „Téměř pokaždé, když jím nějaké dobré ovoce, meloun, hrozny, broskve atd., tak si říkám: mohl bych být evolucionista? Zakusovat se do této dobroty, pochutnávat si na tom a říkat si zároveň "jak to ty mutace před miliony a miliony let ale šikovně vytvořily, že mi to nyní tak báječně chutná". Neumím si takový postoj představit ani pochopit mysl, která takhle funguje.”

Jenomže uznání nádhery Božího stvoření projevené s vděčností a pokorou je často jako voda na mlýn darwinistům, kteří jistě rádi namít-

nou: „Vy jste ale primitivové, když si nedokážete představit nic jiného, než nějakého vymyšleného Boha za vším, čemu nerozumíte. Váš Bůh je jen Bůh mezer. Pro nás by víra ve stvoření byla nuda. Vždyť je to přece mnohem úžasnější a nádhernější, když všechnu tu nádhru vytvořila evoluce! Ten nádherný neustálý boj o přežití nám přeci představuje jablůň jako monumentálního vítěze ve své kategorii!”

Podotýkám, že darwinista musí mít ale hodně nudný život, že nedokáže obdivovat výtvořry inteligence. Asi je to velká nuda - ty překrásné obrazy, literární díla, technika, umění, když to vše vytvořil nějaký rozum nebo talent. Kdyby se tak obraz namaloval sám, bez autora, bez myšlenky, bezdůvodně, jen tak, že se náhodou krásně vyily barvy na plátno tak, že za miliony let z nich byl nádherný portrét. To by byla senzace.

Jenomže s takovými „senzacemi“ se zřejmě nikdy nesetkáme. Chaos vytváří jen ještě větší chaos. Nic na světě se smysluplně samo neuspořádá, výbuch plodí jen destrukci. My křesťané bychom měli vědět, že Bůh je Bohem řádu. Všechno ve vesmíru má svoji příčinu, nic se neděje náhodně a bezcílně. Za vším stojí Hospodin. Buďme mu proto vděční.

Ivo Kraus

O té jinakosti

Dokončení ze str. 1

jak to učil a žil Ježíš Kristus: člověk je podstatně ve vztahu k Bohu a bližnímu. Nikdy není sám. Setkává se s lidmi, z nichž každý je poněkud jiný. Setkání s ním a rozhovor je možný za předpokladu, že oba jsou ochotni překonávat rozdíly, jež mezi nimi jsou, z nichž je sexuální rozdíl, ona jinakost, zvaná homosexualita, až druhá. Tou první je prazákladní identita každého člověka, to těžko zjištělné znaménko, leč všemi smysly najednou. Reformátoři nás vyzvali, abychom církev neměřili podle kvality věřících, ale jen podle toho, jak se v ní káže evangelium Ježíše Krista a vysluhuji svátosti. Nesluší se, aby kdokoli určoval, kdo do ní patří a jaké musí mít předpoklady. Všichni jsme hříšníci. To je jediná kvalita, která nás činí způsobilými slyšet evangelium, uvěřit a jíst a pít ze stolu Páně.

Slyšme, jak se v minulém století evangelická církev vypořádala s homosexualní orientací svých kazatelů. Pamatuji se z vyprávění, že ten nebo onen farář byl toho zaměření, ale „prošlo“ mu to pro jeho kazatelské a teologické kvality. Také však proto, že se střezil, aby tuto svou jinakost dával nějak najevo. Díky naší otevřené době nemusí docházet k těžkému zklamání ve sboru, když homosexualita jejich faráře vyšla najevo a obžalovala jej, že oklamal ty, kdo ho zvolili – stalo se tak v Německu. Církev stejně jako veřejnost se dívala na homosexualitu jako na nepatřičnost, pro niž jen církev znala východisko: pokání na odpuštění toho hříchu, kleknout a modlit se za to. Český student teologie přijel do Ameriky, aby tam pokračoval ve studiu. Jeho vstřícnost, způsobenou cizím jazykovým prostředím, si posléze vyložil jeho černý homosexuální spolustudent po svém. Když to po nějaké době vyšlo najevo, a byl

to trapný omyl, vyzval český student svého černého bratra, aby si klekli a prosili Boha za odpuštění a za sílu bojovat proti homosexualitě a všem sexuálníím nežádoucím. Církev, které se k otázce homosexuality vyjádřily, vyhlásily za svůj zásadní přístup to, že jsme všichni hříšníci, ať homo- nebo heterosexuálové, jejichž jedinou nadějí je Ježíš Kristus, jeho pravda a láska. Pokládají heterosexuální monogamní manželství za jedinou formu jednoty, s kterou Bůh počítá. Odmítají strach nebo nenávisť vůči homosexuálům a litují všech příkoří, ran a bolestí, které homosexuálům způsobila nenávisť nebo odmítání ze strany církve. Odmítají udělovat požehnání homosexuálním partnerům, zato doporučují podporovat ty, kdo se rozhodli proti své sexuální orientaci bojovat. Ti, kdo nad ní zvítězili,

necht' jsou pokládáni za plnoprávné členy církve. Těm, kterým se to nepovedlo, doporučují dále bojovat a hledat i nalézt v Ježíši Kristu odpuštění i sílu k novému životu. Jinak je homosexuálům cesta na kazatelnu uzavřena.

Jestli psychologové a lékaři mají nezadatelné právo, aby se ze svého hlediska odborně vyjadřovali k homosexualitě, tím více je to povinností církve, protože každou neděli vyhlašuje, že její Pán má více uzdravující moci než damašské řeky Abána a Parpar i pražská Vltava a brněnská Svratka: „Jdi a umyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět jako tělo malého chlapce.“ Šel, umyl se a byl čist. (2 Kr 5,12-13) I homosexuál je hříšník jako my všichni.

Josef Veselý

K 70. výročí úmrtí Františka Bílka (6. 11. 1872 – 13. 10. 1941)

Při příležitosti 70. výročí úmrtí Františka Bílka pořádá Církev československá husitská následující akce:

* 9. října od 9 h – slavnostní bohoslužba v Husově sboru v Českých Budějovicích vedená patriarchou ThDr. Tomášem Buttou, Th.D. Po bohoslužbě bude následovat přednáška Mgr. Martina Jindry na téma František Bílek a jeho rodina v ČČS(H) a prohlídka Bílkovy tvorby v Husově sboru

* 13. října od 16 h - prohlídka Bílkovy vily v Praze 6 s výkladem PhDr. Hany Larvové z Galerie hl. města Prahy

* 13. října od 18 h - koncert duchovní hudby s úvodním slovem Mgr. Martina Jindry v kostele Jana Křtitele Na Prádle, v Praze 1-Malé Straně. Do programu budou zařazeny úryvky z korespondence F. Bílka a B. V. Lohniského

* 23. listopadu od 10 h - konference „Víra a umění Františka Bílka“ ve Sboru G. A. Procházky v Praze 8 – Karlíně (Vítkova 13). V rámci konference zazní přednášky na téma Umění a mystika F. Bílka (ThDr. Tomáš Butta, ThD.), Aktuální myšlenkové poselství doby a tvorby F. Bílka (Prof. ThDr. Zdeněk Kučera), F. Bílek v historických nahrávkách Českého rozhlasu v Praze (Mgr. Petr Wagner) a mnohé další.

(red)

Jan Roháč z Dubé (1380 – 9. 9. 1437)

V POLI
Jana Roháče z Dubé zviditelnily husitské války. Vstoupil do nich jako příslušník rytířského stavu. Jeho povinností bylo doplňovat svými ozbrojenci v případě ohrožení vyše-hradskou posádku. Právě na Vyše-hradě se zřejmě seznámil s Janem Žižkou. Roháč patřil od počátku k radikálnímu husitskému směru Táborů. Roku 1420 bojoval po Žižkově boku proti křižákům na Vítkově. Několik měsíců potom ho Žižka jmenoval hejtnanem Lomnice nad Lužnicí. Roku 1424 se účastnil bitvy u Malešova, kde se utkali Táboři s Pražany. Roku 1426 se po boku Prokopa Holého postavil míšeňským křižákům u Ústí nad Labem. Těsně před bitvou ještě stihl obsadit Českou Lípu, Mimoň a Bělou pod Bezdězem. Roku 1427 se stal časlavským hejtnanem, což byla funkce velmi významná. Za své vojenské služby získal Roháč několik vesnic na Kutnohorsku. Jejich správním centrem učinil hrad Sión. Jméno, které mu dal, si vypůjčil ze Starého zákona, kde Sión označuje místo, na kterém byl vybudován Jeruzalém. Husité měli v oblibě biblické názvy a Sión nabízel celou řadu teologických aplikací. Vyjadřoval pevnost, svatost a v přeneseném slova smyslu označoval Boží lid. Po prohrané bitvě u Lipan (1434), ve které umírnění husité pod vedením Diviše Bořka z Miletínka porazili radikální husity vedené Prokopem Holým, utekl Roháč do Hradce Králové. Když se Sirotkům, hlásícím se k Žižkovu odkazu, nepodařilo Hradec udržet, přesunul se Roháč na svůj hrad Sión. Odtud chtěl pokračovat v odporu vůči císaři Zikmundovi, přijatému lipanskými vítězi za českého krále. V Roháčových očích byla Zikmundova korunovace zmařením všeho, za co do té doby bojoval.

NA SIÓNU
Po příchodu na Sión začal Roháč zesilovat opevnění svého dosud ne zcela dostavěného hradu a připra-

voval se na jeho obranu. Podle „Historie české“ pozdějšího papeže Eneáše Piccolominiho Roháč škodil svým sousedům a nabádal je ke vzpouře proti zákonnému panovníkovi. František Palacký uvádí ve svých Dějinách národu Českého obsáhlý výňatek Piccolominiho líčení Roháčova polipanského odporu. Tehdejší papežský legát v něm Roháče degraduje na obyčejného lapku. Palacký k jeho textu v poznámce pod čarou poznamenává: „Roháč neplenil zemi vůbec, nýbrž jen císaři a dvořanům i služebníkům jeho škodil.“ Tomuto Palackého tvrzení odpovídá jediný Piccolominim uvedený příklad Roháčova loupežného počínání. Husitský hejtnan podle něj přepadl císařský zásobovací oddíl a sebral mu stádo volů a dodávku vína. Zikmund na tento jeho čin odpověděl tvrdě. Poslal k Siónu Hynka Ptáčka z Pirkštejna s úkolem hrad dobýt a Roháčovu vzpouru potrestat. Ptáček přitáhl s vojskem k Siónu počátkem května. Oblehl ho a začal dobývat. Popis obléhání zaznamenaný v zápise Piccolominiho se ovšem zásadně liší od hypotéz současných historiků. Piccolomini píše, že hrad byl „po čtyři měsíce dobýván vší mocí a silou“. Když se vítězí nedostavovalo, dal prý Hynek Ptáček postavit dobývací věže, ze kterých hrad ostřeloval. Obléhatelům podle Piccolominiho působil velké ztráty Roháčův dělostřelec, který se jen „málokdy netrefil“. V jeho umění zřejmě hrála roli novým způsobem konstruovaná dělostřelecká bašta. Ta proslavila Sión natolik, že se dostal až do dějin vojenství. Současní historikové mají za to, že dobývání Siónu zdaleka neprobíhalo tak dramaticky, jak líčí Piccolomini. Jsou přesvědčeni, že Zikmundem vyslaný Hynek Ptáček na Roháče příliš neútočil. Zdůvodňují to tím, že Roháč byl Ptáčkovým strýcem. Kdyby podle nich Ptáček svou vojenskou sílu do hradu skutečně napřel, nemohlo by jeho dobytí trvat tak dlouho. Sión totiž nebyl ani

příliš velký ani příliš opevněný a nestál ani na zvlášť strategickém místě. Jejich teorii potvrzuje i archeologický průzkum prováděný v šedesátých letech minulého století, který na zřícenině neodkryl příliš vojenského materiálu. (Spekulovalo se rovněž o tom, že Sión neměl vlastní zdroj vody, takže vlastně nemohl regulérní obléhání vydržet. Ale tato skutečnost se nepotvrdila.) Rychlé dobytí hradu, k němuž došlo vzápětí po zprávě, že k němu Zikmund vyslal pomocnou uherskou jednotku, však dává zapravdu spíše současným historikům nežli Piccolominimu. Průlom se podle papežského legáta podařil 6. září v poledne. Obléhatelé se vykopanou štolou nepozorovaně dostali pod hradby a než se obránci zaměstnaní útokem na jiném místě vzpamatovali, zlezli je a vnikli do hradu. Tam už snadno využili svou početní přesilu. Roháč byl zajat a s ním dalších 52 obránců. Ptáček o svém úspěchu okamžitě informoval císaře, který přikázal na znamení vítězství zvonit ve všech pražských kostelech. Je z toho zřejmé, jak velice mu záleželo na tom, aby se veřejnost dozvěděla, že kdo se mu vzepře, bude poražen. 8. září byl Roháč se všemi svými zajatými spolubojovníky přiveden do Prahy. Podle zachovaného dobového textu byl v okovech předveden před císaře. Volal prý při této audienci, „aby mu vyloupili oči, aby se nemusel dívat na tak ohavného panovníka“.

NA POPRAVIŠTI
Nadstandardního utrpení se Roháčovi skutečně dostalo. Ve zmíněném dobovém textu se píše, že byl druhý den na Staroměstské radnici „zmučen tak nemilosrdně, až z něho vyplynula střeva“. Ještě téhož dne, tedy 9. září, byl spolu se všemi dalšími siónskými zajatci popraven. Palacký píše, že to byla pro Prahu poprava do té doby nevídaná.

Emanuel Vejnar
Dokončení příště

Koutek písmáka

Zpěvy a modlitby z Taizé

33

Liturgické mezidobí 3

Zpěv: Jdem tmou a nocí (De nocte iremos)
hudba: J. Berthier

Žalm 126
Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. Tehdy naše ústa naplnil smích a náš jazyk plesal. Tehdy se říkalo mezi národy: "Hospodin s námi učinil velké věci." Hospodin s nimi učinil velké věci, radovali jsme se. Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země! Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy.

Čtení: 2 P 1,16-19;L 19,1-10

Píseň

Ticho

Prosby:
Prosíme tě, Bože, za ty, kdo jsou daleko od domova: za vyhnance, uprchlíky, utlačované. Prosíme tě za všechny nešťastné a trpící, kteří potřebují pomoc a útěchu. Prosíme tě, Bože, abychom byli všímaví k těm, kdo jsou nám svěřeni. Prosíme tě za nás všechny. Vysvoboď nás ode vší úzkosti a strachu. Prosíme tě, abychom se naučili lépe dělit o dary země. Prosíme tě, Bože, abychom uměli žasnout nad krásou tvého stvořitelského díla. Prosíme tě, abychom nacházeli světlo a odvahu v tajemství společenství, kterým je církev.

Otče náš

Modlitba:
Ježíši, náš pokoji, ty nás nikdy neopouštíš. A Duch svatý nám vždycky otvírá cestu k Božímu tajemství, které není propastí temnot, ale bezednou hlubinou milosrdenství a nevinnosti. Požehnej nás, Pane Ježíši Kriste, ty, který upokojuješ naše srdce, když se ocitáme tváří v tvář nepochopitelnému utrpení nevinných.

Zpěv

(© Ateliers at Presses de Taizé
notový záznam: Rosa, hudební vydavatelství,
Thákuřova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 224 310 259, mobil: 608 880 046,
e-mail: info@rosamusic.cz, internetový obchod: www.gimel.cz)

z helvetské strany Jan Vojáček spolu s dalšími staršími. Spolupráce stoupenec obou vyznání byla zpečetěna "Společnou úmluvou" z roku 1816 a konsignací příspěvků. Jan Vojáček se tehdy zavázal k placení saláru ve výši 5 zlatých ročně. O tom, že J. Vojáček měl k pražskému sboru a. v. zřejmě osobní vztah, svědčí tato skutečnost: Když se pastorovi Janu Pleškánymu 20.6.1812 narodil syn Filip Karel, je mezi kmotry na prvním místě uváděn právě Jan Vojáček, jako přední osobnost pražského sboru. Jan Vojáček však byl jediný ze své rodiny, kdo se přihlásil k evangelictví. Dokládá to seznam členů pražského sboru z roku 1814, kdy na Tetíně je uvedena jediná evangelická

domácnost o jediné duši (J. Vojáček). Ferdinand Hrejsa zjistil v pražském sboru velký počet smíšených manželství, v nichž jenom muž nebo jenom žena byli evangelíky, ostatní pak katolíky. Znamenalo to vesměs, že se rodina postupem času evangelické církvi odcizila, což byl nepochybně i případ dalších generací Vojáčků z Tetína. Předchozí řádky připomínají usilovnou činnost evangelíků v diaspore v nelehkém období počátků tolerance po roce 1781. Za všechny bratry a sestry, jimž patří vděčnost za udržení evangelického vyznání, vzpomeňme bratra Jana Vojáčka z Tetína, vlastence a osamělého evangelíka.

Michal Flegl

Tolerance na Berounsku a Jan Vojáček

Evangelickou enklávu na západ od Prahy, na Berounsku, tvořila skupina obcí (Kublov, Trubín, Hudlice), kde se v průběhu 18.století udržela menšina evangelíků. Vzápětí po vydání Tolerančního patentu 1781 se odtud k evangelické církvi a.v. přihlásilo 7 rodin o 32 osobách. Jejich počet brzy vzrostl z obcí Svatá, Liteň a Hředle. Proto zde pražský pastor Matěj Markovic, k jehož sboru a.v. se zdejší evangelici přihlásili, mohl vytvořit sborovou filiálku. Jejími staršími byli zvoleni Jan Kotas z Kublova a Jakub Kayl z Trubína, přední zdejší evangelici ještě z doby předtoleranční. M.Markovic přislíbil dojíždět sem k bohoslužbám dvakrát ročně. V Praze i v okolí se brzy začaly projevovat sympatie k druhému povolenému vyznání - helvetskému. V čele stoupenců h.v. stál mlynář Václav Zuran, majitel mlýna Huť na pražské Malé Straně. Oficiálně však zůstávali členy pražského sboru a.v. Rozpory mezi stoupenci obou vyznání nebyly ani tak věroučné, jako spíše liturgické. Helvetští si přáli jednoduchý způsob bohoslužeb bez komží, svíček, křížů, a večeri Páně s

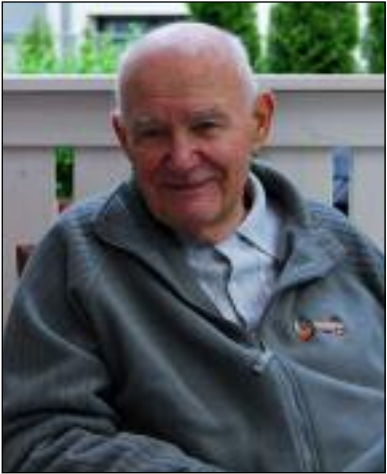
lámáním chleba, nikoliv s hostií. Odvolávali se na příklad bratrských předků. Počátkem 19. století zesílily snahy o založení vlastního sboru h.v. v Praze a okolí. V rostoucím počtu helvetských v té době, podle seznamu z roku 1803, byla již řada rodin z vyšších sociálních vrstev. Patřili k nim nejen mlynáři, ale také majitelé velkých selských gruntů, vinic či držitelé dvorů zapsaných v zemských deskách (tzv. zemskodeskové statky). Do posledně jmenované skupiny náležel Jan Vojáček, majitel bývalého rytířského manství karlsštejnského na Tetíně. Stal se starším za helvetské v pražském sboru a.v., jehož života se po léta aktivně účastnil. Jan Vojáček byl výraznou osobností nejen ve zdejší krajině. Jako představitel významného vlasteneckého rodu se podílel na národně obrozeneckém hnutí první poloviny 19.století. Pocházel původně ze selského statku v Poučnicku u Karlštejna a tetínské manství se dostalo do jeho držení v prvních letech 19.století. V seznamu členů h.v. z roku 1803 je již uváděn jako majitel statku

Tetín, zapsaného v zemských deskách. Na tetínském záměčku, který je součástí statku, hostil vlastenecký a kulturně vzdělaný rod Vojáčků takové osobnosti české kultury i politiky, jako byl Josef Dobrovský, Josef Jungmann, F. L. Čelakovský či F. L. Rieger. Vojáčkovci drželi tetínský statek po řadu generací, hluboko do 20. století. Někteří z pražských helvetských se již roku 1804 pokusili o osamostatnění, leč bez úspěchu, když se nepodařilo získat potřebný počet členů. Právě Jan Vojáček spolu s několika dalšími se k nim nepřidal a odmítl platit příspěvky na zřízení reformované modlitebny s tím, že i nadále bude přispívat pražskému sboru a.v. Tak se také stalo, když v roce 1808 se i ostatní evangelici h.v. zavázali příspěvky na služné pastorovi a.v., ročně 100 zl.rýnských a 2 strychy žita, "dokud my v tom stavu nebudeme, pro nás v c. a k. hlavním městě Praze naši vlastní církve h.v. ustanoviti a našeho vlastního pastora držeti" (k osamostatnění pražských helvetských došlo až roku 1846). Signatěm ujednání z 8.2.1808 byl

Český bratr Miloš Vacek

Píši tuto vzpomínku na svého milého bratra z modřanského sboru ČCE jako ten, který od komunistického režimu snášel mnohá protivenství. Bratra Miloše, který jeden čas patřil k nomenklatuře toho režimu. jsem měl rád a vážil jsem si ho, neboť jsem ho mohl vnímat jako Josefa, syna Jákovova, na dvoře egyptského faraona, nebo jako Daniele na dvoře krále babylonského Nabuchodonozora, či krále Daria médského. Však Miloš také, stejně jako Josef a Daniel, navzdory nárokům svých totalitních vládců zápasil o věrnost svému Pánu a králi Hospodinu a usiloval ve svém postavení pomáhat svým ohroženým bližním. Byla a je řada těch, kteří nám to mohou věrohodně dosvědčit. Spravedlivý soud ponechme Pánu Bohu.

JUDr. Miloš Vacek se narodil v Libiši 13. května 1921 v rodině obuvníka, jako starší ze dvou synů. V Mělníce studoval obchodní akademii. Byl členem sboru Českobratrské církve evangelické (ČCE) v Libiši. Aktivně se účastnil práce mládeže a dospěl k rozhodnutí, že půjde studovat teologii, aby byl kazatelem evangelia. Vzhledem k ročníku narození se však na něho vztahovala povinnost totálního nasazení. Začal pracovat nejdříve v německých Drážďanech a poté v rakouském Salcburku. Pracoval ve speditérské firmě jako celní deklarant. Přes relativně dobré podmínky u firmy, kde byl totálně nasazen, se rozhodl pro ilegální přechod hranice do Švýcarska. Právě tam hodlal studovat na vysněného kazatele. Smutnou ironií osudu se při ilegálním pokusu o přechod hranice namísto do Švýcarska dostal do Lichtenštejnska. Odtamtud byl eskortou vrácen zpět na území říše. Hned byl zatčen gestapem a až téměř do konce války byl vězněn v Norimberku, kde čekal na soud. Po vybombardování věznice se dostal do pochodu smrti. Tam mladý Miloš prodělal takový díl ohrožení a ponížení jako žádný z nás. Přežil jen tak, že dělal mrtvého před esesákem, který hladového a vysíleného šel zastřelit. Pak se mu přece podařilo utéci a do konce války se ukrýval na zemědělské usedlosti v převlečení za čeledína. Zpět do vlasti se vrátil s autem, které do Německa vypravila Čsl. tabáková režie pro svého generálního ředitele, který byl rovněž vězněm v Německu. Šťastnou shodou okolností se Miloš Vacek znal s řidičem, protože Milošova příbuzná pracovala také v Praze ve Slezské ulici v Tabákové režii. Po válce se odstěhoval do pohraničí a v Krásné Lípě převzal do správcovství dopravní firmu a obchod s uhlím. V létě roku 1946 se oženil s Věrou Pitnerovou z Klenče u Roudnice nad Labem. Spolu s rodiči manželky potom žili na severu v pohraničí. Tam prošel další životní zkouškou, když byl zatčen a obviněn pro podezření z nelegálního nákupu pneumatik pro vozy, kterými se dopravovalo uhlí přímo od velkorypadel. Nakonec byl Miloš Vacek zproštěn viny, ale již bez možnosti pokračovat v živnosti speditéra. Nastoupil tedy jako řidič u rozvozu zboží pro družstevní prodejny smíšeného zboží. Poté postupně organizoval místní a okresní provozovny Sběrných surovin v severočeském kraji, až se vypracoval na funkci podnikového ředitele Sběrných surovin v Praze, kam se v roce 1953

s rodinou přestěhovali. Na severu se manželům Vackovým v roce 1947 narodil syn Miloš a v říjnu 1948 dcera Věra. Nejmladší dcera Helena se Vackovým narodila v roce 1953 již v Praze. Ze Sběrných surovin přešel Miloš Vacek do národního podniku Řemeslnické potřeby a rozhodl se doplnit si vzdělání dálkovým studiem právníké fakulty univerzity Karlovy, které zdárně ukončil promocí. JUDr. Miloš Vacek se poté stal ředitelem Řempa. Díky podmínkám, které v Řempu vytvořil, se podařilo proplout po roce 1969 a v letech následné normalizace bez velkého propouštění zaměstnanců. Naopak, Vackovo Řempe se stalo jakýmsi záchraným přístavem pro lidi pronásledované režimem, pro západní letce, pro bývalé politické vězně a lidi režimu nepohodlné. Právě ti by mohli vyprávět, jakého měli v Miloši Vackovi zastánce. Mezi ty, kterým ve svém podniku poskytl „útulek“, byla ze Sekretariátu pro věci církevní vyhozená PhDr. Erika Kadlecová a od roku 1975 do roku 1977 i evangelický farář zbavený státního souhlasu, Ing. ThDr. Jakub S. Trojan. Právě snad on byl jediný, koho se nepodařilo před neustálým tlakem StB a stranických orgánů v Řempu udržet. Nebyl to ani pohřeb Jana Palacha, kterého farář Trojan pochovával, ale až podpis Charty 77. To nemohli normalizátoři nechat bez povšimnutí a bez represe, kterou nedokázal odvrátit ani náš milý bratr Miloš. Zde byl limitován právě svým postavením a svou příslušností ke dvoru vladaře. Snažil se však dál pomáhat v rámci svých možností. Spolupracoval s MUDr. Dunovským při zakládání dětských SOS vesniček. Pomáhal sborům naší ČCE a prostřednictvím kazatele Šol-

ce i baptistickým sborům. Při služebních cestách na Západ využíval svou téměř diplomatickou imunitu a pašoval zakázanou literaturu, kterou tenkrát byly Bible i jiné náboženské knížky. Z doby libišské mládeže udržoval přátelský vztah s Lubomírem Mířejovským z KMK. O to, že Řempe bylo známo jako podnik relativně slušného zacházení se zaměstnanci, se Miloš Vacek staral důsledně, až do svého odchodu do důchodu.

Se stejnou péčí se staral o výchovu svých dětí a sedmi vnoučat. Obě dcery se staly členky Nuselského sboru ČCE, stejně jako jejich děti, které tam byly pokřtěny a později i konfirmovány. V 70. letech se JUDr. Miloš Vacek přestěhoval do rodinného domku v Modřanech a stal se členem našeho modřanského sboru v Pískové č. 6. V původním stavu byl objekt sboru nevyhovující, a tak se bratr presbyter Vacek aktivně zapojil do oprav a úprav sborového domu v součinnosti s bratrem farářem Pavlem Klineckým. Ten vděčně vzpomíná, jak se bratr Vacek, když bylo třeba podřezat sborový dům, hned první den přidal k brigádníkům. Přivezl skládací ponk se svérákem, elektrickou brusku a celých 14 dnů mnoha brigádníkům mnoho hodin denně brousil pořád dokola šest velkých pil „kaprovek“, s nimiž se pracovalo a které byly vždy po 10 – 15 centimetrech podřezávání tupé. Miloš také, když se zprovoznil zahradní domek, si vzal na starost vytápění naftovými kamny a poctivě hlídal, aby byl stále plný kanystr nafty. Přispěl rovněž svojí výbornou znalostí německého jazyka k navázání mezinárodní družby modřanského sboru s evangelickými sbory v Německu. Po celá léta jsme se s Vackovými potkávali ve sboru neděle co neděle. Radovali se spolu s námi z veliké rekonstrukce sborového domu v letech 2004 – 2006. Radovali se hlavně z naší nové, moderně architektonicky řešené modlitebny. Oba svorně přicházeli tiše naslouchat Slovu Božímu a zpěvem písní i žalmů chválili svého Pána.

Bratr Miloš Vacek se aktivně účastnil sborového života, dokud mu to zdravotní stav umožňoval. V letošním roce se 13. května dožil poženaných 90 let a dojatě přijímal naše gratulace. Bohužel, po mozkové příhodě se jeho zdravotní stav postupně zhoršoval. Bratr Miloš se snažil vzdorovat. V polovině letošního srpna, při pěkném počasí, si dokonce ještě za pomoci vnuků zaplavil v rodinném bazénu, ale bylo to již naposled. Rychle odcházející síly mu již neumožňovaly vstát z postele a v pondělí 12. září odpoledne v 15:00 jeho srdce dotlouklo. Díky manželce, naší milé sestře Věře Vackové, která se o něj pečlivě starala, mu bylo umožněno zůstat v domácím prostředí až do konce svých dnů. Tím se splnilo jeho přání být v rodinném kruhu svých nejbližších ve chvíli, kdy bude odvolán do odpočinku lidu Páně.

Jsem rád, že jsem prožil kus života v bratrském přátelství s bratrem Milošem Vackem. Že jsem o jeho života běhu mohl vydat toto svědectví, vděčím panu Vladimíru Rumlovi z Vackovy rodiny, jakož i bratrům P. Klineckému a J. S. Trojanovi, že mi poskytli podklady.

Pavel Hlaváč

Pozvánky

KOSTNICKÁ JEDNOTA – SDRUŽENÍ EVANGELICKÝCH KŘESŤANŮ, O.S.
srdečně zve na setkání, které pořádá v sobotu 15. října od 14.30 h v Ječné 19, v klubu MAJÁK (ve dvoře vlevo).
Úvodní pobožností poslouží farář ECM ve Strašnicích br. Petr Špírk. Na programu je přednáška faráře ČCE z Braníka Jaroslava Pechara: "Zápasy a boje prvotní církve. Shody a neshody prvních desetiletí a staletí jako naděje pro dnešní rozdělenou církev."
Těšíme se na vaši účast a na následný rozhovor nad předneseným aktuálním tématem pro přítomnou i budoucí podobu všeobecné křesťanské církve.
Po tomto programu bude po přestávce následovat krátké sjezdové jednání pro členy Kostnické jednoty, zástupce místních sdružení i další zájemce.
Srdečně zve předsednictvo Kostnické jednoty – Sdružení evangelických křesťanů, o.s.

EKUMENICKÁ RADA CÍRKVÍ V ČR zve všechny zájemce o nemocniční kaplanství **21. a 22. října na Studijní den ERC k duchovní službě ve zdravotnictví.**

Program:

* 21. října - Podvečerní kaplanské setkání v prostorách sboru Bratrské jednoty baptistů v Praze (Na Topolce 677/14, Praha 4). V 18.30 h pobožnost, společné stolování, rozhovor
* 22. října - Studijní den ve Fakultní Thomayerově nemocnici (Praha 4 – Krč) Pávilon B2, Neurologická klinika, posluchárna v suterénu. V 9.30 h pobožnost (Joel Ruml, předseda ERC), v 9.45 h přivítání, zahájení (Pavel Pokorný, referent Komise ERC pro duchovní službu ve zdravotnických zařízeních), v 10 h přednáška: Zkušenosti nemocniční kaplanky - komunikace s pacienty, jejich blízkými, zdravotnickým personálem, obtíže a radosti kaplanské služby v postkomunistickém státě, v 10.45 h diskuse, v 11.30 h přednáška: Zkušenosti s budováním kaplanského společenství – organizace, vzdělávání, vztahy s církvemi, vedením nemocnic.
* 22. října ve 14 h - Ustavení Asociace nemocničních kaplanů v kapli Fakultní Thomayerovy nemocnice. Cesta ke vzniku Asociace a představení výboru (Pavel Pokorný), představení činnosti (Vítězslav Vůst), pozdravy hostů, bohoslužba s pozhánáním kaplanské služby a Asociaci nemocničních kaplanů. Přihlášky: emailem do Sekretariátu ERC: info@ekumenickarada.cz do 15. října.

Bližší informace:

Pavel Pokorný,
pavel.pokorny@evangnet.cz

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Řídí redakční rada.
Redaktor: Ladislav Mečkovský
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* V zastoupení vydavatele společnosti Mediaservis s.r.o., Zákaznické Centrum, Vídeňská 995/63, 639 63 Brno nebo P.O. Box 63, 639 63 Brno. Přijem objednávek: tel: 541 233 232, fax: 541 616 160, e-mail: predplatne@mediaservis.cz.
Přijem reklamaci: tel: 800 800 890. Smluvní vztah mezi vydavatelem a předplatitelem se řídí Všeobecnými obchodními podmínkami pro předplatitele.
Objednávky do zahraničí zajišťuje Mediaservis s.r.o., administrace vývozu tisku, Paceřická 277/3/1, 193 00 Praha 9, tel: +420 271 199 250, fax: +420 271 199 902
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Bohoslužby

SENIORÁT VÝCHODOMORAVSKÝ

Českobratrská církev evangelická
HODONÍN – Ne 9 h
Husova 6, f. Pavel Šebesta
HOŠŤÁLKOVÁ U VSETÍNA – Ne 10 h
Hošťálková u Vsetína č. 23, f. Petr Maláč
HRUBÁ VRBKA A VELKÁ NAD VELIČKOU – Ne 8.30 h (Velká n.V.), 10 h (Hr. Vrbka)
Hrubá Vrbka 117, f. Mojmír Blažek
HUSLENKY – Ne 10 h
Huslenky č. 439, f. Jiří Palán
JABLŮNKA – Ne 9 h
Jablunka 45, Jablunka nad Bečvou, j. Martin Tomešek, a f. Daniel Heller
JASENNÁ – Ne 9 h
Jasenná č. 108, Vizovice, f. Radmila Včelná
JAVORNÍK NAD VELIČKOU – Ne 10 h
Javorník nad Veličkou č. 111, Velká nad Veličkou, f. Josef Hurta
KATEŘINICE – Ne 9 h
Kateřinice č. 226, Ratiboř, f. Miroslav Jelinek
KROMĚŘÍŽ – Ne 9 h
Riegrovo nám. 147/37, f. Ivan Ryšavý
KYJOV – Ne 9.30 h
Dobrovského 511, f. Dan Petříček
LESKOVEC – Ne 9 h
Leskovec č. 156, Valašská Polanka, f. Libor Špaček
LIPTÁL – Ne 10 h
Liptál č. 8, a f. Radmila Včelná
POZDĚCHOV – Ne 8.45 h
Pozděchov č. 121, Valašská Polanka, a f. Jiřina Kovářová
PRUSINOVICE – Ne 10 h
Přerovská 174, f. Leoš Mach
PRŽNO – Ne 10 h
Pržno č. 32, Jablunka nad Bečvou, f. Jaroslav Voda
RATIBOŘ U VSETÍNA – Ne 10 h
Ratiboř u Vsetína č. 221, f. Jarmila Wiera Jelinek
RUSAVA – Ne 8.30 h
Rusava č. 28, a f. Leoš Mach
RŮŽDKA – Ne 10 h
Růždka č. 138, f. Martin Fér
STRÍTEŽ NAD BEČVOU – Ne 9.30 h
Strítež nad Bečvou č. 120, f. Vladimír Kopecký
UHERSKÉ HRADIŠTĚ – Ne 10 h
Jana Blahoslava 419, a f. Petr Pivoňka
VALAŠSKÉ MEZIRŘÍČÍ – Ne 9.30 h
Blahoslavova 430/3, f. Daniel Heller
VELKÁ LHOTA – Ne 9.30 h
Velká Lhota č. 30, Valašské Meziříčí, f. Jan Krupa
VIZOVICE – Ne 8.45 h
Palackého nám. 364, f. Jiří Malý
VSETÍN-DOLNÍ SBOR – Ne 9.30 h
Palackého 153, f. Bronislav Czudek
VSETÍN-HORNÍ SBOR – Ne 9.30 h
Palackého 156/17, f. Jiřina Kovářová, j. Pavel Čmelík
ZÁDVEŘICE-RAKOVÁ – Ne 8.45 h
Zádveřice č. 139, Vizovice, f. Miloš Vavrečka
ZLÍN – Ne 9.30 h
Slovenská 3063, f. Petr Pivoňka

Církev bratrská

OLOMOUČ – Ne 10 h
Mariánská 3, v. Dalimil Staněk, a k. Pavel Škrobák
PROSTĚJOV – Ne 9.30 h
Šárka 10a, k. Pavel Lukáš
VELKÁ LHOTA – Ne 9.30 h
Velká Lhota č. 102, k. Ladislav Melkus, v. Radomír Palacký
VSETÍN – Ne 9.30 h
Horní Jasenka 102, k. Josef Fišer
VSETÍN-MAJÁK – Ne 9 h
Smetanova 1484, k. Bedřich Smola
ZLÍN – Ne 10.45 h
Slovenská ul. (kostel ČCE), k. Pavel Škrobák

Bratrská jednota baptistů

KROMĚŘÍŽ - Ne 9.30 h
Moravcova 430/16, k. Alois Klepáček
UHERSKÉ HRADIŠTĚ – Ne 14 h
Jana Blahoslava 419, k. Pavel Novosad
VSETÍN – Ne 9.30 h
Rokytnice 273, k. Jan Vychopeň
ZLÍN – Ne 9.30 h
Hluboká 1343, k. Marek Titěra